

A hamisíthatatlan történelem

RÉVÉSZ SÁNDOR

A Kedves Olvasó **Eörsi István** cikkét olvashatta volna csütörtöki számunkban, ha nem vettük volna ki a lapból. De sajnos kivettük, mert túl sokba került volna.

Eddig a volnák, inentől a tények: **Eörsi István** pert veszített dr. Schmidt Máriával szemben, mert azt állította róla, hogy üzletszerűen történelemhamisítással foglalkozik. **Eörsi** remek cikkben foglalta össze, miért tartja abszurdnak az ítéletet. A cikket megkapta dr. Schmidt Mária, hogy reagáljon rá, ha óhajt. Először óhajtott, aztán nem. Nyilván nem bízott szövege erejében. Dr. Schmidt Mária a szöveget visszavonta, s volt okunk rá, hogy tartsunk tőle: ha megjelenik Eörsi cikke, újfent perel. Jogtanácsosunk azt mondta, ha perel, nyerni fog, és mi fizethetünk.

Tudomásul kell tehát vennünk, hogy a hatályos magyar törvények (egyik bevett olvasata) szerint tilos bárkiről azt mondanunk, hogy személyes érdekből történelmet hamisít. Mégpedig attól függetlenül tilos, hogy az általa hangoztatott állítások miként viszonyulnak a történelmi valósághoz, hiszen ennek vizsgálatára személyiségi perekben nem is kerülhet sor.

A rendszerváltás idején azt hittem, szabad lesz ezentúl az első nyilvánosságban, jogi következmények nélkül beszélni arról, ki, hogyan, miért hamisította és hamisítja a történelmet. Beszéltünk is erről sokan, sokszor, és eddig fogalmunk sem volt róla, hogy csak azok kegyelméből úsztuk meg a dolgot, akiről beszéltünk.

Most, hogy már ezt is tudjuk, ideje elgondolkodnunk azon, mi következik ebből.

Vegyünk egy példát. A Magyar Demokratában az 1956-os forradalom egyik hősről azt hazudták, hogy föladta, hóhérekre juttatta fegyvertársait. A bíróság megállapította, hogy a lap főszerkesztője aljas indokból rágalmazott, és ezért elítélte őt. Ha tehát azt mondom, hogy az illető rágalmazó, akkor a bírósági ítéletet követem. Ha viszont azt mondom, hogy történelemhamisító, akkor a bíróság elmarasztal. Aki tehát a magyar történelem hőseit rágalmazza, az nem nevezhető történelemhamisítóknak.

Nem nevezhetők történelemhamisítóknak azok sem, akik Sztálin, Pol Pot, Szálasi történelmi érdemeit zengik, akik fasiszta ellenforradalomnak minősítik az '56-os forradalmat, akik sumér-magyar rokonságról, dáko-román kontinuitásról beszélnek.

Vagy a holokausztot tagadják. Itt van például Gazdag István, aki az Orbán Viktor által melegen ajánlott, Pokorni Zoltán által lelkesen magasztalt Demokratában azt állította, hogy a holokauszt megtörténtét semmilyen hiteles dokumentum nem támasztja alá. Ha valaki azt állítaná, hogy Gazdag István történelemhamisító, akkor tudjuk, mi lenne. Pervesztés. De mi lenne akkor, ha valaki azt állítaná: Gazdag István éppúgy nem történelemhamisító, mint dr. Schmidt Mária? Dr. Schmidt Mária nehezen érthetné ezt az állítást úgy, hogy egyikük sem történelemhamisító, hiszen az általa irányított intézmény és ő maga is megemlékezett a minap arról, ami Gazdag szerint meg se történt. Ellenben azt sem vélelmezheti a bíróság előtt, hogy az a ravasz valaki voltaképpen le akarta történelemhamisítózni őt, hiszen ezzel a vélelemmel történelemhamisítóknak minősítené Gazdagot, s maga is abba a bűnbe esnék, amiért **Eörsi** elmarasztalták.

No de hát a találékony szellem mégiscsak alkotásra való, s nem arra, hogy a törvényt kicselezze. Nem ítélné meg el a felperest, aki él törvényes lehetőségeivel, sem a bírót, aki a törvény által megengedett olvasatok közül választ. Csak azt mondhatjuk, hogy olyan törvény kellene, amelyet nem kell kicselezni, amelynek nem lehet olyan olvasata, mely abszurd eredményre vezet.